

Ik kom bijna nooit op zolder. Het is er donker en het staat er vol met spullen waar iets engs achter kan zijn. Een zombie bijvoorbeeld. Zombies vind ik het engste van alles. Als een zombie je pakt, word je zelf ook een zombie. Maar gelukkig bestaan ze niet.

Ik moet me ook niet zo aanstellen. Ik ben al negen en ik moet wel naar boven. Ik heb besloten dat het moet. Punt. Ik moet naar Ghana om een man te vinden voor mama, een man die haar gelukkig zal maken, zoals Kjell dat bij Hanneke doet. Een beter verjaardagscadeau bestaat niet.

Om naar boven te durven, doe ik eerst de lamp aan en dan wacht ik even. De lamp kun je onderaan de trap al aandoen. Dan moet je naar boven kijken, langs de treden waar meestal schoenen op staan. Je ziet dan dat de lamp klein begint, als een kaarsje in een kerstboom, maar na een tijdje wordt hij lichter. En dan ga ik naar boven, dan is het niet zo eng meer.

Als je in een koffer zit, is het ook heel donker. Het is dan goed om een grote zaklamp bij je te hebben. Dat

zal ik onthouden. Met een goede zaklamp is een koffer niet eng meer en een vliegtuig eigenlijk ook niet.

Ik heb mijn geheime plan aan Janna verteld. Janna zit bij mij in de klas. Ze was een tijdje mijn beste vriendin, maar toen vertelde ze dat zij iemand anders had als beste vriendin en nu heb ik even geen beste vriendin meer.

Janna is nu de enige die het weet. Eerst begreep ze het niet. 'Waarom wil je per se naar Ghana?' vroeg ze.

'Ik wil niet per se naar Ghana. Ik wil een cadeau voor mama kopen dat zó groot is, dat ze nooit meer vergeet dat ik er ben. En daarom moet ik naar Ghana.'

'Ze vergeet toch niet dat jij er bent? Hoe kan dat nou?' vroeg Janna.

Ik vertelde dat ik een keer moest pianospelen op een groot podium. Om te kijken of ik talent had. Mama zat in de zaal en ik zat te wachten op een krukje op het podium tot het mijn beurt was. Ik keek naar mama en ik wilde dat ze me aankeek. Maar zij keek alleen maar naar het jongetje dat aan het spelen was. En ik kon zien dat ze het mooi vond wat hij speelde. Haar hoofd ging mee op de maat. Ze was vergeten dat ik er was.

Dat begreep Janna wel. Zij had dat gevoel toch ook weleens, dat haar moeder haar vergeten is. Bijvoorbeeld als haar moeder met haar zusje in bad zit, zei ze. En dat ze samen gaan zingen en spetteren terwijl Janna op haar kamer tafels zit te leren.

'Wat moet je in Ghana doen dan?' vroeg Janna.

'Daar ga ik een man voor mijn moeder regelen, een Ghanese man, snap je?' Toen snapte Janna het. Ze wou wel mee om me te helpen met zoeken, maar ik zei

dat ik liever alleen ging en dat dat niks te maken had met dat ze mijn beste vriendin niet meer was. Ik had ook kunnen zeggen dat ze er natuurlijk nooit bij paste, in mijn koffer. Maar ik wou nog een keer noemen dat ze mijn beste vriendin niet meer was.

Als je op zolder komt, staan er links zware kasten van grijs ijzer met heel veel laden. De laden zijn heel groot en heel dun. Die zijn speciaal voor grote vellen papier gemaakt. Daar kun je dan eerst op tekenen of schilderen en daarna kunnen ze in deze laatjes.

De bovenste lade is van mij. Daar doet mama mijn tekeningen in. De eerste tekeningen zijn van toen ik nog niet eens kon praten. Sommige zijn zo klein als een briefje, sommige zo groot als een poster. Ze passen er allemaal in.

Je mag een tekening nooit opvouwen van mama. En als je klaar bent, moet je altijd je naam in een hoekje schrijven. Dat vergeet ik soms.

Ergens rechts achterin liggen de campingdingen. De zak waar de tent in zit, de matjes waar je op kunt slapen en een kussen dat je eerst op moet blazen. Hier moet ook ergens een rolkoffer zijn. Een groene, met stickers. Ik zie hem alleen niet. Wel een zak met kleren van toen ik nog klein was. En een wit keyboard dat ik kwijt was. Maar dat hoeft ik nu niet meer.

Mama is aan het koken. Zelfs hier op zolder ruik ik het. Ze denkt dat ik in mijn kamer ben, dus daarom ben ik nu naar zolder gegaan. Ik had liever gewacht tot een dag dat ze boodschappen gaat doen en ik alleen thuis mag blijven. Soms mag dat. Maar er is

geen tijd meer voor wachten, ze is vrijdag al jarig.

Mama gaat me niet helpen om in Ghana te komen, dat weet ik zeker. Ze zou het veel te eng vinden om mij in mijn eentje in een vliegtuig te laten vliegen. Sowieso zou haar verjaardagscadeau dan geen verrassing meer zijn.

De koffer ligt onder een slaapzak, daarom zag ik hem niet. Accra staat er heel groot op. Dat is de hoofdstad van Ghana. Hij is zwaar, nog zwaarder dan mijn tafeltje op school. Het maakt erg veel lawaai als ik hem over de planken sleep.

Wacht. Even checken of mama het niet heeft gehoord... Volgens mij niet. Ik hoor geen deur, ze roept niet naar boven.

Het lijkt alsof de koffer vroeger groter was. Of ik erin pas, weet ik niet. Ik ben gegroeid de laatste tijd, zei mama. Vorige week heb ik een nieuwe pyjama gekregen. Die met die vosjes was veel te klein geworden. Mijn nieuwe heeft alleen strepen. Een beetje saaier, en toch vind ik 'm mooier.

De koffer kan op slot, maar gelukkig is hij open nu. Hij zit helemaal vol met spullen. Die moeten eruit. Als ik mijn knieën tegen mijn kin aan doe, dan pas ik erin. Makkelijk zelfs. Alleen het drinken wordt wat lastig. Met een rietje zou het wel lukken. Ik hoop niet dat het lang vliegen is.

Ik dacht dat er vakantiedingen in de koffer zouden zitten, zoals zonnebrand en zo, maar ik zie dat het allemaal spulletjes zijn die met papa te maken hebben. Brieven, foto's, een woordenboek en een piepklein armbandje waar Esi op staat. Het past nog steeds als ik het dingetje in een ander gaatje doe.

Tussen de spullen zit ook een foto van mama waar ze heel mooi op staat, in een witte bikini aan het strand. Haar haar zit groot en ze lacht met een open mond. Haar ene oog heeft ze dichtgeknepen, omdat de zon zo fel is.

Deze foto neem ik mee naar Ghana. Als ik die laat zien aan mannen op straat, is er vast wel iemand die met mama wil trouwen. Misschien moet ik naar een drukke plek gaan, een markt of een winkelstraat.

Nu komt het moeilijkste: de koffer moet de trap af. Ik moet hem ergens verstoppen. Maar de trap is smal en de koffer is zwaar.

In Ghana dragen vrouwen zware dingen soms op hun hoofd. Ze hoeven het niet eens vast te houden. Het lijkt op hoe David uit mijn klas een bal op zijn voorhoofd kan houden. Maar bij hem valt de bal er na een tijdje toch weer af. Dat zou ook gebeuren als ik de koffer op mijn hoofd zou zetten. Ik ben niet echt Ghanees. Voor de helft maar.

Ik ga achterstevoren de trap af, met mijn gezicht naar de treden, zoals het kleine zusje van Janna dat doet. De koffer glijdt achter mij aan. Met mijn schouder hou ik hem tegen. Met elk stapje schuift de koffer een stukje met mij mee naar beneden. Maar de koffer is te zwaar en de trap maakt een bocht. Ik probeer hem nog tegen te houden door mijn buik ertegenaan te duwen, maar daardoor glijd ik juist uit. De koffer dondert de trap af en ik donder mee.

Au. Het doet pijn. Ik denk dat ik in mijn zij een schaafwond heb. Maar de koffer heeft al zoveel lawaai gemaakt. Als ik er ook nog bij ga huilen, komt mama zeker weten naar boven. Ik probeer zo zachtjes mogelijk verdriet te hebben, net als mama dat kan.

In de woonkamer blijft het stil. Het enige wat ik hoor, is de tv. Een Engelse man en een Engelse mevrouw en mensen die om ze lachen.

Nu ik zo lig zie ik ineens mijn stuiterbal. Onder het plankje op wieltjes, waar de bananenboom op staat. Ik was vergeten dat ik die had.

Links is de deur naar de kamer waar ik de koffer ga verstoppen. Het is mama's werkkamer. Daar komt ze nooit. Zelfs als ze stofzuigt, slaat ze die kamer over. De werkkamer staat propvol spullen: glazen potten met kwasten en pincellen en paletmessen bijvoorbeeld. En bruine flesjes met woorden als vernis. Ik verstop er wel vaker iets. Er liggen nog snoepjes die ik van opa heb gekregen. Ze zijn rond, geel en zuur.

Dan gaat de deur naar de gang open. Ik hoor hoe mama naar de trap loopt. Nee! Alles is verpest! Ze zal de koffer zien en ze zal zeggen hoe stom ik ben. Om te denken dat ik in mijn eentje naar Ghana kan vliegen. Geen reis naar Ghana dus, geen verrassingscadeau voor mama's verjaardag dus.

'Aan tafel!'

Aan tafel? Yes! Dat betekent dat ze niks heeft gehoord.

Kom Esi, zeg ik tegen mezelf. Je moet gaan staan en doen alsof je geen pijn hebt en heel normaal aan tafel gaan zitten.

De koffer moet ik straks dan maar verstoppen. Snel naar beneden nu, voordat mama naar boven komt om te kijken wat ik aan het doen was.